

N.F.S. Grundtvig "Svanelilles Vise"

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.12, april 2018

Ændret i version 1.23, maj 2024

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredegørelse og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Ændret i version 1.23, maj 2024

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1817 (SJ: 306)

Andre udgaver

PS *Poetiske Skrifter* 4

Teksten er etableret af Vibeke A. Pedersen

Punktkommentarer, indledning og tekstredegørelse er skrevet af Vibeke A. Pedersen, redigeret af Klaus Nielsen og Else Riisager

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning dr.phil. Flemming Lundgreen-Nielsen

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

|A:367

Svanelilles Vise,

(Af Kæmpevise-Bogen No. 22 4de Part).

1 Det var sig Svanelille,
Og unge Hr. Karl saa strag,
Guld-Terning saa monne de spille,
Den lange Sommerdag.
Men Svensken har Svanelil daaret.

2 Hør nu, stolt Svanelille!
Hvad jeg vil sige dig!
|A:368 Du sørger i det Stille;
Dølg ei din Sorg for mig!

Men Svensken har Svanelil daaret.

3 Min Sorg jeg aabenbare
Tør hver en Frue væn;
Men Gud min Mund bevare,
Fra dig at sige den!
Men Svensken har Svanelil daaret.

4 Hr. Karl det ei mon hue;
Han svøber sig i Skind,
Gaar i den Borgestue,
Før sine Hofmænd ind.
Men Svensken har Svanelil daaret.

5 God Dag! Guds Fred herinde!
I kiende mig nu Raad,
Stolt Svanelil at binde!
Hun gjør mig Harm og Haad.
Men Svensken har Svanelil daaret!

6 En Gubbe sad derinde,
Var Svanelil saa god:
Vær ei saa grum at binde
Det rene, ædle Blod!
Men Svensken har Svanelil daaret!

7 **A:369** Det hørde hendes Pige;
Det faldt saa tungt paa Sind;
Men let paa Fod tillige,
Hun sprang i Buret ind.
Men Svensken har Svanelil daaret!

8 Hr. Karl vil eder binde;
Sank sammen Guld og Liin!
Hvad Godt I har herinde,
Giem det nu flux i Skrin!
Men Svensken har Svanelil daaret!

9 Og det var Svanelille,
Hun giemde Guld i Skriin,
Drog ud paa Stier vilde,
Drog vidt med Sorgen sin.
Men Svensken har Svanelil daaret!

10 De Gangere saa hvide,
Vel femten havde hun,

Gik ved sin Norbags Side,
Dog sørgfuld ind i *Lund*.
Men Svensken har Svanelil daaret!

11 Hun kom i Sverrigs Rige;
Det var et fremmed Land;
|A:370 Hun giæsted, vil jeg sige,
En Bartskeer der forsand.
Men Svensken har Svanelil daaret!

12 O! hør mig Bartskeer kiære!
Du svare mig paa Stand!
Mon ikke her jeg være
Alt i Kong Eriks Land?
Men Svensken har Svanelil daaret!

13 Jo, troe mig, skønne Frue!
Jeg er en ærlig Mand;
Alt hvad I trindt mon skue,
Det er Kong Eriks Land.
Men Svensken har Svanelil daaret!

14 Hør mig, du Bartskeer kiære!
Følg mig til Borgeled!
Med Guld som du kan bære,
Jeg lønner dine Fjed.
Men Svensken har Svanelil daaret!

15 Og det var Svanelille,
Hun reed i Gaarden ind;
Kong Erik han stod stille;
Han var vel svøbt i Skind.
Men Svensken har Svanelil daaret!

16 **|A:371**Forgiæves her du søger,
En lystig Springedans;
Af Horer og af Skiøger,
Har nok vi her til Lands.
Men Svensken har Svanelil daaret!

17 Hans Moder lod sig røre,
Og hun var ei saa stræng,
Hun Svanelil lod føre,
Alt til en opredt Seng.
Men Svensken har Svanelil daaret!

- 18 Alt som med Kniv i Hjerte,
Hun sad paa Senge-Fjel,
Og fødte der med Smerte,
To Tvillinger i Kvæld.
Men Svensken har Svanelil daaret!
- 19 Hvad hende laa paa Sinde,
Hun det betroed til,
Ei nogen Herre-Kvinde,
Men kun sin Pigelil.
Men Svensken har Svanelil daaret!
- 20 Og det var Svanelille,
Paa Sotteseng hun laae,
|A:372 Og alt som Taarer trille,
Hun skrev de Breve smaa.
Men Svensken har Svanelil daaret!
- 21 Kast, Pigelil, nu Kaaben
Alt over disse Smaa!
Og bær du dem til Daaben,
Saa Christendom de faae!
Men Svensken har Svanelil daaret!
- 22 Den Enes Navn maa være,
Som dens, mig var for kiær;
Den Anden hans skal bære,
Som var mig bedre værd.
Men Svensken har Svanelil daaret!
- 23 Lad ei dem Tiden spille,
Men smukt i Skole gaae!
Naar femten Aar de fylde,
Flye dem de Breve smaa!
Men Svensken har Svanelil daaret!
- 24 Alt mens hun skrev de Breve,
Det gule Haar blev graat;
Dog Sønnenne tør leve,
Og hevne hendes Spot.
Men Svensken har Svanelil daaret!
- 25 **|A:373**Den arme Svanelille,
Hun Pine leed og Harm,
Indtil hun kold og stille,

Sank i sin Piges Arm.
Men Svensken har Svanelil daaret!

26 Nu gik de Aar saa fage,
Ja, sexten Aar i Rad;
Kong Erik alle Dage,
Var lystig, stolt og glad.
Men Svensken har Svanelil daaret!

27 Forglemt var Svanelille,
Og hendes Sønner smaa;
De voxde i det Stille;
Dem Kongen aldrig saae.
Men Svensken har Svanelil daaret!

28 Kong Erik reed fra Svende,
At bede Hind og Raa;
Ham mødte Kæmper tvende,
I Brynjer himmelblaa.
Men Svensken har Svanelil daaret!

29 Vel mødt, vel mødt, Hr. Fader!
For Hind I møde Børn;
A:374 Det Jagten ikke skader,
Vi bede her en Bjørn.
Men Svensken har Svanelil daaret!

30 Vor Moder Svanelille,
Vi mene var for god
Til Skiøge og til Frille;
Thi æske vi nu Bod.
Men Svensken har Svanelil daaret!

31 Lad eder dog forlige!
Tag alt mit røde Guld,
Mit halve Kongerige!
Jeg lægges snart i Muld.
Men Svensken har Svanelil daaret!

32 I kan os sagtens love,
Hvad ei I holde vil;
Med Guld og grønne Skove,
I lokked Svanelil.
Men Svensken har Svanelil daaret!

33 Os spotte høit de Store;

Os spotte lavt de Smaa;
Vor Moder heed en Hore;
I kaldte hende saa.
Men Svensken har Svanelil daaret!

34 |A:375| Ei Guld og grønne Skove,
Det Ord kan giøre godt;
I Skov, paa Mark og Vove,
Os følger Spee og Spot.
Men Svensken har Svanelil daaret!

35 Det var de Unger-Svende,
De skarpe Sværd uddrog;
Kong Erik i Elende,
De hastelig nedslog.
Men Svensken har Svanelil daaret!

36 Det var de Ungersvende,
De springe brat til Hest:
Nu maae vi vel bekiende,
At Skoven skygger bedst.
Men Svensken har Svanelil daaret!
